

ПОРОДИЧНИ КОРЕНИ

Миланов деда, чије име са поносом носи, потиче из једне многољудне фамилије, која се из Алексинца у Србији преселила у Пирот, у време када је припадао Турској... Јануара 1876. родио се син Милан, од оца Николче¹³² и мајке Стаменке Димитријевић (Пирот 1 XII 1844 – Пирот 28. IV 1932)¹³³. Дечак је брзо растао и већ у раном детињству показао виталност и снажљивост у свакој животној ситуацији. Његов деда по мајци Стаменки био је свештено лице.

Тај поп Ђорђе,¹³⁴ још у стара времена, када је било веома тешко путовати у далеке земље, посетио је Русију.¹³⁵ То је, без сумње, подстицајно

¹³² Никола – Николча (умро 1909) је син предузимача Димитрија Петковића, који је живео и умро у Алексинцу, а унук је предузимача Петка. Николчина мајка, Живана као удовица са 32 године, преселила се у Пирот, у тадашњем Отоманском царству. Са собом је повела сина Николу и ћерку Анастасију. У некој врсти пасоша, који је сачуван у породичној архиви Милана С. Димитријевића, пише да је границу прешла 26. септембра 1857. године. Путна исправа је издата у Београду 20. септембра 1857. године, а потписао је попечитељ (министар) иностраних дела, пуковник и кавалер Стефан Марковић

¹³³ Стаменка је имала сестру близнакињу Стеванку, удату за Димитрија. Њихова деца су Коца Даскал, ожењен Магдаленом, а живео у Софији, Пера Васиљевић, Сева и Цура. Пера је у браку са Љубицом добио Ружу, Ђоку, фотографа из Београда, (жена Анита, Немица, деца Петар и Мануела), Душка (супруга Цица, ћерка Снежана) и ћерку Миланку удату у Нишу за Тихомира Петровића, чије су ћерке Гордана (супруг Синиша Атанацковић, деца Мирјана и Саша), Љиљана (супруг Јован Горчић, син Дејан) и Олгица.

Стеванкина ћерка Сева, супруга Макле Николића имала је четворо деце, а међу њима Чеду, Бранку Николић, удату у Параћину, и Наталију (супруг Живојин Максимовић, син Јовица живи у Параћину).

Њена друга ћерка Цура, удата за Јеленка Стаменовића, добила је Николу (живи у Нишу, прва супруга Стана – ћерка Цвета, друга жена Добрила), Жику (у Пироту ожењен Добром, синови Радисав Рале, наставник коме је супруга Викторија а ћерка Јелена, и Миле, што му је жена Вида а син Драган), Катку (удата за Блажу, деца Надица, Стева, Раде, Мирко) и Ђоку Стаменковића, који у Пироту, са супругом Видом има Татјану и Зорана.

¹³⁴ Поп Ђорђе Дустабанов, син Лиле из Савиња код Цариброда и Давине, први парох Рсовачки, имао је са супругом Великом, две ћерке близнакиње, Стеванку и Стаменку, жену Николчину. Према породичном стаблу које је уобличио Сергије Димитријевић, поред њих, поп Ђорђе је имао ћерке Агну и Мику, удату у селу Височка Ржана, и синове Ђорђа Алачевског, из села Алачев Чифлук чије је дете Мана, Анту коме је син Спиридон, Ђорђа Срму и Ђиру. Ђира је сахрањен у Тијабари а са супругом Велом имао је троје деце: Ђирику, који је са Ђуном имао четворо деце (Загорку, Сретена, Новку и Перу), Јована и још једног сина. Јован, ожењен Смилџом изродио је Милана Попђорђевића, који је живео у Пироту и имао сина Новицу и ћерку Кају Ђорђевић, учитељицу, затим сина Стојана Ђирића, свештеника у Смедереву, што је са супругом Кристином изродио Јована (син Владан, рођен 1962), Ацу и Дану, удату за Васу Алексића из Београда. Она је родила Верицу (1957) и Љубицу (1955). Треће дете Јована и Смиле је ћерка Вукосава, удата

деловало и на његовог унука Милана, да се под бугарским именом Михаил Николов (по оцу Николи), одважи на пут у Петроград где је похађао

за Анту Ненчића, чија су деца Аца, Олгица, Мирјана и Мика који је оженио Милену из села Црнче и има сина Мирослава.

Поп Ђорђева ћерка Агна је са супругом Маном, родила Ђорђа Манова, ожењеног Стефанијом, који је у Софији био генерал, а деца су му Јевђеније, потпуковник у Софији, ожењен Мирјаном (имају ћерку), Велко и Рајна, чији је супруг Косто из Панчарева, а деца Стевча и Мирче, који има мушко дете. Агна је имала и ћерку Јорданку, што са супругом Пантелејем роди Ђорђа, који је био глумац у Софији, Костадина Пантова, Асена, Христу, Наду и Анку, која је са Петком Андоновом добила Јорданку, Тирчу и Трајка.

Агнин син Јелисеј добио је са супругом Евгенијом сина Манчу Манова, ожењеног Сиком, који је у Софији био председник општине и имао троје деце, међу њима и сина Јелисеја. Поред њега, Агна је имала и ћерку Севу удата за Стојана. Добили су двоје деце. Син Кирил Стојанов са супругом Леном, изродили су јој три унука.

Поп Ђорђе Ђорђија имао је брата, Пешу Кантарџијског, чији је син Мано са Савком добио Тодора Брзака, ожењеног Донком, који је живео у Цариброду, а његова ћерка Цветанка удала се у Софији и родила сина Милана. Пешина ћерка била је и Николија, удата у Софији за Ивана а родила је шесторо деце, међу њима Перу (ожењеног Леном, што изроди Љиљану (удату за Јована, син Петар), Маргу (удату за Стојана, деца Цеца и Стојан), и Радослава), Тодора и Данета (супруга Лена, ћерка Љиљана).

Брат поп Ђорђијиног оца Лиле, Радован Ранча изродио је са првом женом једно дете а са другом синове Васу, Зарија Заку, Алексу, Димитрија и Агну.

Васино дете је Крста Радовановић, судија у Београду, ожењен Даном, чијих су петоро деце: Михајло Радовановић, судија Врховног суда Србије, Лепосава Лела удата за Перишу Савића, који су добили Божићара, близанци Ратомир и Ратислав, који је умро за време окупације, и још једно дете.

Радованова ћерка Агна, удата за Илију Пауна изродили су синове Тодора и Милана и ћерку Драгу. Милан са супругом Маром, чији су брат Воја а сестра Јерина, има синове Љубомира и Мирка, и ћерке Славку, која је умрла у четвртој години, и Веру, удату за Миливоја Пешића. Њихова ћерка је Милица Цица, што са супругом Синошом Бајом има Јасну и Сашу, као и син Обрад. Љубомир Љуба, пуковник у пензији, ожењен Цаном има сина Зорана и ћерку Мирјану. Мирко ожењен Зором има Милана, Ненада и Мару.

Драга, ћерка Илије Пауна и Агне, удата у Лесковцу за Драгија Јелића, има Борка, Мирка, Раду, удату за Владу Цекића, чија су деца Борислав и Гордана, и Виду, чији је супруг Никола Штећић, машиниста у пивари, а деца Тихомир и Слободан.

Синови Лилиног брата Радована су и Алекса, ожењен Настасијом, чија су деца Јосиф и Светолик Радовановић, и Димитрије, ожењен Анастасијом Тицом Титком, који је као кум венчао Милановог прадеду Николчу и Стаменку, коме су синови Милутин и Илија, ожењен Евгенијом Евицом, са којом је добио Радована, Бранислава (супруга Марија, син Јовица и ћерка), Петра (жена Олга, ћерка Љиља, рођена 1953), и Србинку, удату за Бошка Аћимовића, мајора у Врању (деца Михајло и Радован).

¹³⁵ Н. Цветковић, *Живети пуним животом*, - *Животопис Сергија Димитријевића*, Лесковац, 1996, стр. 46.

зуботехничку школу. А можда је након седам деценија та склоност донекле и фамилијарно утицала и на путешествене немире и туристичке обузетости чукунунука Милана Сергија Димитријевића.

О дубљим коренима ове породице, између осталог, сведочи и једна облигација из које се види да је Николча Димитријевић позајмио новац неком Турчину.¹³⁶ Многи чланови ове бројне и разгранате фамилије бавили су се берберским занатом, упражњавајући и поједине врсте лекарија.

Сачувана је бурулдија султановог везира, садразама, којом се препоручује властима Отоманске империје да се Николчи Димитријевићу пружи свака помоћ у вршењу лекарске вештине на коњима и људима.¹³⁷ Миланов отац Сергије нам је, у време док смо радили на књигама о њему,¹³⁸ помало у шаљивом тону, казивао да је то можда једна од понајстаријих лекарских „диплома“, у тим крајевима.

Деда нашег Милана био је иначе несташно и својеглаво дете, а у младости је из родитељског дома упућен у Цариброд, код брата Анте,¹³⁹ код кога је по традицији, изучио берберски занат.¹⁴⁰ Ћудљив и на своју руку, сам се пробијао кроз живот, бавећи се разним занатима, често путујући и мењајући места. Тако је у Цариброду 1892. добио бугарска документа; потом,

¹³⁶ Исто, стр. 47.

¹³⁷ Исто, стр. 47.

¹³⁸ Поред поменути књиге *Живети пуним животом*, аутор је објавио *Записе о Сергију Димитријевићу* (Народни музеј, Лесковац, 1997); *Живот као делање – Политичка активност Сергија Димитријевића* (Народни музеј, Лесковац, 1997). Четврта књига *Записи о Сергију Димитријевићу II* је у завршним фазама припреме.

¹³⁹ Миланова браћа била су Атанас – Анта, ожењен Руском са којом је имао сина Крума и ћерку Васку. Крум је био ожењен Љубицом, са којом је изродио сина Александра и ћерку Невенку. Васка се удала за Димитрија Стамболцијева са којим је добила сина Антона, који у браку са Валентином има сина Веселина рођеног 1972, и ћерку Роду рођену 11. априла 1974. Други деда Миланов брат је Петар, у браку са Иванком, чији су синови Санда, Стефан и Николај (Цариброд 13. VIII 1901 – Софија, 17. I 1985), који су по деда Николчи узели презиме Николови, а ћерка Верка је била удата за Ивана Николова, са којим је изродила ћерку Цветану удату за Николаја (године 1959. добили су ћерку Камелију). Санда је у браку са Донком добио ћерку Иванку удату за Мишу Димитрова (деца Марианка 1963 и Венцислав) и сина Петра. Стефан је био ожењен са Иванком а Никола са Дочом. Никола и Доча имали су сина Ђорђа – Гошу, ожењеног Љупком и ћерку Иванку у браку са Ђорђем – Жором Казанциевим, који су породили ћерку Маријету. Трећи деда Миланов брат био је Љубомир.

Према породичном стаблу, које је благовремено уобличио Сергије Димитријевић, може се видети да је Милан био осмо дете Николче и Стаменке, од укупно једанаест колико је забележено. Нека од њих су рођена на њиви, а осим четворо (шести син Анта, седми Пера, осми Милан и девети Љубомир), остала (Риста, Јевда, Симјанка, Душан, Стеванка и два близанца) су релативно рано умрла. Велико породично стабло исписано је на пожутелом пак папиру, великог формата; с једне стране мастилом су означени чланови Софијине породице са кружним ознакама, а са друге Миланови преци графитном оловком.

¹⁴⁰ Лична архива М. С. Димитријевића. Н. Цветковић, *Живети пуним животом*, стр. 47

боравио је неко време код брата Петра у Софији, а онда прелази у Букурешт где најпре ради као јувелирски радник, касније постаје практикант код хирурга–дентисте Адолфа Голденберга, „који му је 18. маја 1906. године издао потврду да је у овом периоду усвојио сва техничка и оперативна знања“.¹⁴¹ У Букурешту, Милан упознаје социјалистичке идеје и повезује се са социјалдемократском партијом, што ће касније политички усмерити читав његов живот, али и класно-политичке погледе сина Сергија,¹⁴² па, у извесном смислу, и левичарски опредељеног унука.

Из Букурешта 1906. године, склањајући се од полиције, Милан одлази у Русију, понајпре у Одесу, а онда у Петроград, где се и оженио Софијом Димитријевном Карауловом. У јесен 1910, у Одеси отварају зуболекарску ординацију, али је напуштају исте године прелазећи у Србију. Његов најмлађи брат Љубомир, страдао је у рату и умро у битолској војној болници 1913. После рођења Сергија и краћег породичног живота у Пироту, Врању и настањивања у Лесковцу, деда Милан је, остављајући Сергија, сина од шест месеци, отишао у рат. Учествовао је у I и II Балканском рату, а неко време и у Првом светском рату, повлачећи се до Призрена. Војевао је у саставу Нишавске дивизије и суделовао у опсади Битоља. У II Балканском рату борио се на Брегалници и као санитетски радник, уз пуно предострожности (обгоревајући скоро сваки залогаш на шпиритусној лампи) успео да, усред епидемије колере, остане здрав.¹⁴³

Од ране младости био је левичарски опредељен, као социјалиста и комуниста.¹⁴⁴ Са пажњом је пратио социјалистичку литературу коју је набављао и за сина Сергија; одушевљено говорио о Совјетској Русији и непосредније друговао и сарађивао са организаторима радничког покрета Лесковца. Био је хапшен и прогањан због напредних идеја и схватања.¹⁴⁵ Тамновао је 1919/20 у Нишу, а ухапшен је и заједно са комунистичким општинарима 1921. Са њима је остао у затвору 3 – 4 месеца, када се у апсани нашао и Благоје Николић по повратку из октобарске Русије. Миланов отац Сергије тада је носио оцу храну у затвор где се сусрео са похапшеним

¹⁴¹ М. С. Димитријевић, *Софија Димитријевић – први зубни лекар у Лесковцу*, „Наше стварање“, 1998, 3, стр. 389.

¹⁴² Н. Цветковић, *Живот као делање – Политичка делатност Сергија Димитријевића*.

¹⁴³ Н. Цветковић, *Живети пуним животом*, стр. 48.

¹⁴⁴ На фотографији са првомајске манифестације у Лесковцу 1920. године, види се Милан са сином Сергијем, у друштву чланова партијске управе, непосредно поред Мике Јовановића Браде, секретара Комунистичке партије Лесковца. – *Споменица педесетогодишњице радничког покрета Лесковца и околине 1903-1953*, Лесковац, 1953.

¹⁴⁵ Миланова Бапка Софија истиче да је њен супруг био веома вредан и радан човек. „Прави домаћин, друштвен, породичан човек. Често нервозан и брз. Много гоњен, малтретиран и оспораван. И Милан и ја волели смо другове нашег сина, и примали их у своју кућу. Ако би у ординацију дошао неки студент, Милан никада не би наплатио услугу“. – М. С. Димитријевић, *Софија Димитријевић – први зубни лекар у Лесковцу*, стр. 392.

МЕТРИЧЕСКОЕ СВИДѢТЕЛЬСТВО

№ 7621.

По указу ЁГО ИМПЕРАТОРСКАГО ВЕЛИЧЕСТВА, Вологодская Духовная Консistoriя снмъ свидѣтельствуеъ, что въ метрической книгѣ Вологодской градской Власiевской церкви за 1877 годъ, въ первой части подъ М-10 жен. пола, значится: тысяча восемьсотъ семьдесятъ седьмаго годъ, Юля двадцать перваго дня, Канцелярiи Вологодскаго уѣзднаго Предводителя Дворянства у канцелярскаго служителя неимѣющаго чина Дмитрiя Евграфова Караулова, отъ законной жены его Надежды Александровой, обоимъ православнымъ, родилась, а двадцать четвертаго Юля крещена, дочь Софiя. При крещенiи воспрiемницею была жена Губернскаго Секретаря Елена Виссарiонова Голубева.

Въ удостовѣренiе чего и дано сiе свидѣтельство изъ Вологодской Духовной Консistoriи, съ приложенiемъ казенной печати. Причитающiйся гербовый сборъ уплаченъ.

Вологда. 26 Октября дня 1902 года.

Членъ Консistoriи

Семинъ А. М.

Секретарь

Голубева

Столоначальникъ

Семинъ А. М.

Ръ этого свидѣтельства оулаъ Г. Караулова

Слика 1: Крштеница Софије Димитријевић, рођене Караулове: По указу ЊЕГОВОГ ИМПЕРАТОРСКОГ ВЕЛИЧАНСТВА, Вологодска Духовна Конзисторија овим сведочи да у матичној књизи Вологодске градске Власијевске цркве за 1877. годину, у првом делу под Н-10 женског пола стоји записано: хиљаду осамсто седамдесет и седме године, јула двадесет и првог дана, код канцеларијског службеника без чина у Канцеларији Вологодског среског предводника племства, Димитрија Јевграфова Караулова, од законите жене Надежде Александрове, обоје православни, родила се, а двадесет и четвртог јула крштена, ћерка Софија. При крштењу, кума је била жена губернијског секретара Елена Висарјонова Голубева.

комунистима.¹⁴⁶ Због комунистичких идеја Милан је у ноћи између 22. и 23. јуна 1941. ухапшен са групом родољуба и одведен у Београд. У логор на Бањици доведен је 9. јула 1941,¹⁴⁷ а стрељан 16. септембра 1941. у Јајинцима, заједно са другим бањичким логорашима.

Породица Анђелковић сишла је, из једне од црнотравских махала, у Пусту Реку и настанила се у Косанчићу око половине осамдесетих година 19. века. Из те породице потиче Миланова мајка Нада, названа Белка (20. јануара 1924 – 15. августа 2007). Миланов прадеда Стојан Цоја Анђелковић¹⁴⁸, који је са женом Вуканом Каном изродио пет синова: Аранђел, Стојадин,¹⁴⁹

¹⁴⁶ Н. Цветковић, *Живети пуним животом*, стр. 49.

¹⁴⁷ Обавештење Главног одбора Друштва Црвеног крста Југославије бр. 3278, од 12. I 1946. године. (Породична архива М. С. Димитријевића)

¹⁴⁸ Стојанови родитељи су, према породичном стаблу које је сачинио Сергије Димитријевић, Никола Анђелковић и Кадивка из Рупља. Осим Стојана Цоје, имали су две кћери, једну удату у Бријању и другу, Смилану, која је живела у једном селу код Бријања, као и два сина, Николу и Димитрија, чији је један син, Стојан, погинуо код Куманова у рату, а други, Спаса, је са супругом Јеленом изродио Милана, Љубицу, Добросаву, Вукану и Загорку. Добросав (махала Бенковци код Рупља 1905-1992) је био ожењен Будимком (1913-1995) из Јелашнице, рођена Живковић, а деца су им Надежда, Зорица, Душан, Живорад (магистар историје, рођен 1942, преминуо 7. маја 2014), близанци Мирослав (Јелашница, 6. април 1945, прва супруга Јермина (15. април 1946 – 5. јануар 1987), економист, рођена Шојић, друга супруга Јасмина (8 март 1960), правник) и Миодраг (Јелашница, 6. април 1945), и Винко.

Мирослав је сликар, графичар, конзерватор, универзитетски професор, а био је и професор гимназије“Стеван Сремац“, као и професор Педагошке академије у Пироту, директор Галерије савремене ликовне уметности у Нишу и редовни професор цртања и сликања на Факултету примењених уметности у Београду. Сликаство је магистрирао код академика Недељка Гвозденовића. Добитник је Златне повеље Универзитета уметности у Београду. Члан је УЛУС-а и Ладе. Специјализовао је сликарство у музеју Прадо и на Академији Сан Фернандо у Мадриду. Излагао у земљи и иностранству (Париз, Цирих, Базел, Москва). Сарађивао са истакнутим српским писцима и песницима и опремио више њихових књига (Б. Станковић, С. Сремац, С. Раичковић ...). Поред осталог објавио је сликарске дневнике *Из дана у дан*, *Либер плус* и *Усамљености, завичају мој*. Са првом супругом Јермином, Мирослав има кћери Јелену (Београд, 27. август 1971) и Снежану (Ниш, 29. новембар 1978).

Миодраг (Јелашница, 6. април 1945), академски сликар и професор универзитета, провео је радни век у Заводу за заштиту споменика културе Србије. Био је и ванредни професор на Факултету уметности у Нишу. Остварио је велики број самосталних и групних изложби у Југославији и Европи. Графику је магистрирао код професора Бошка Карановића на Факултету уметности.

¹⁴⁹ Супруга Јелена. После његове смрти, жена која је радила код њих тврдила је да јој је ћерка Мица Стојадиново дете. Миланов отац Сергије посетио их је у Славонском Броду и фотографисао се са њима.

Димитријевић се радо сећа посета баба Јелени, која је живела у оближњој Пожаревачкој улици; њој је одлазио нарочито са баба Росом, која чим стигне из Лесковца, само после неколико дана, похрли својој јетрви, са којом је, вероватно, у Косанчићу, делила хлеб и со. Пошто нису имали деце, Стојадин и Јелена су усвојили Кају, која им је била нека даља рођака. Она је са Будом засновала

Велимир,¹⁵⁰ Синадин,¹⁵¹ Владимир, и четири ћерке: Роска,¹⁵² Наста,¹⁵³ Наталија¹⁵⁴ и, према Сергијевом попису, још једна, дошао је, на белом коњу, у

породицу; имају два сина и са пажњом се односили према баба Јели, коју су очували и достојно сахранили на Централном гробљу, на месту, где је касније, са допуштењем Кајине породице, према Нинином казивању, упокана и Наталија, Стојадинова сестра. Тим тужним породичним догађајима присуствовао је и Милан.

¹⁵⁰ Два пута се женио, прва жена Наста а друга Драга. Са првом су му деца Бора (супруга Вера и синови Драгомир Боца, Велимир и Бранислав Бане), Цоја (живео у Мостару, супруга Цица, са којом има сина Банета и још једно дете. Од двоје ванбрачне дече сина Слободана је признао, а ћерку Биљану није) и Миле (супруга Љубинка, ћерка Мира), Савка, удата за Стојанчу Аранђеловића у Лесковцу, Вера (супруг Бане Митић, ћерка Биљана) и Зора (удата у Нишу, за Никца Кнежевића, деца Предраг, Драгица и Зорица)

¹⁵¹ Са супругом Миленом има ћерке Живку (супруг Бора Вујић, ћерка Љиља), Савку (супруг Сава Миладиновић, деца Мирјана и Љубица), Загу (супруг Јова Ђорђевић из Косанчића, деца Јела, Живка и близанци Душан и Душица), Добрилу (супруг Добри Николић из Косанчића, деца Гордана, Љиља и Зоран) и Раду, авијатичара, удату у Приштини за Павла Николића, авијатичара (деца Гордана и Боцко).

¹⁵² Према генеалошким записима Сергија Димитријевића, удата у Бријању за Милутина Стојановића, има троје дече, Велику, Љубицу и Воју.

¹⁵³ Удата у Косанчићу за Петронија Прону Стојановића, имала је три ћерке, Маргу, Насту и Новицу.

Прва, Марга, у Косанчићу се удала за Милорада Михајловића. Изродили су деветоро дече: **Петра** (прва жена Стојана Цона из Косанчића, чија је ћерка Олгица; друга супруга Емилија из Аранђеловца, чији син Милорад живи у истом месту, и има две ћерке); **Браниславу** (удата за Добривоја Добрија Станковића из Косанчића, изродили су две кћери, Вукосаву (удата за Томислава Цекића из Орљана код Дољевца. Деца су им Срђан (има ћерку Ану, чији је син Петар) и Бојан, који је убијен 9.05.1971 у Орљану, селу на путу за Косово и Метохију када је имао 11 година, за време великих Шиптарских демонстрација, и Живанку (удата у Власотинцу за Јована Станковића, чија је ћерка Ана родила Јовану и сина, а син Павле изродио сина и ћерку); **Славку** (удата за Добрија Цекић из села Малча код Ниша); синове **Василија**; **Душана** (жена Станислава, деца Ненад и Марија, чији је супруг Дарко, а синови Игор и Иван); **Стевана** (умро у осмој години); **Михајла** (умро у другој години); ћерке **Катицу** (живи у Нишу, супруг јој је Ђорђе Пауновић а син Миодраг, који има Василија и Ђорђа); и **Марију** (супруг Живојин Митровић, потпредседник Општине Лесковац - син Миомир са првом женом Зорицом има ћерку Ану, која је завршила Технолошки факултет, удата за Александра из села Бургице код Грделице а са другом, Славицом, сина Николу, најбољи десни бек рукометног клуба Војводина, који живи у Новом Саду). – Марија (Михајловић) Митровић је допунила податке које је забележио Сергије Димитријевић и у разговору их ауторизовала.

Друга Настина ћерка Станка удата је за Петронија Стаменковића из Косанчића (деца Иванка Ванка удата за Владу Живковића из Сремске Митровице, са којим има сина и ћерку, Вера која има два сина близанца и две ћерке, Лепосава удата у Косанчићу за Владу, има сина, и Драги Стаменковић из Косанчића, који има два сина).

Косанчић, без икаквог покућства, само са скромном кесом дуката. По доласку на просторе Пусте Реке, купили су нешто земље од раније насељених Банаћана.

Роса Митровић, удата за Аранђела Анђелковић, пореклом је из сиромашне сељачке породице. Рођена је, по свој прилици, према приближно тачном натпису на надгробном споменику, хиљаду осамсто деведесет и неке. (бугарски окупатори су спалили црквене књиге), у Рупљу (црнотравски крај). Отац јој је био Милан Митровић из Новог Села, а мајка Миланка, према породичном стаблу, које је својевремено начинио Сергије Димитријевић. Осим ње изродили су: Васку, удату за Стојадина из Новог Села, Савку, удату у Палојцу, Стану, удату за Јована Мијајловића из Стубле (чија су деца: Рада, Жика ожењен Драгицом, Савка и Деса), Андреју и Ристаћија. У раном детињству, остала је без родитеља, који су умрли, изгледа, од неке епидемије, у размаку од недељу дана. Њихову чељад очували су рођаци и пријатељи. Њу и Ристаћија, вероватно су усвојили или Миланов брат Никола¹⁵⁵ са супругом Персом, или можда неко други из породице Митровић, пошто је до удаје задржала то презиме. Брата Андреју усвојила је породица Соколовић, чије је презиме преузео.¹⁵⁶ Кад је Роска поодрасла, дали су је за сиромашног и мало постаријег Аранђела Анђелковића, па је тако дошла у Косанчић (Пуста Река). Занимљиво је да млада, према казивању Миланове мајке, није познавала младожењу, па чак при првом сусрету није смела да подигне поглед, окружена мушким члановима породице Анђелковић и види за кога се удаје

Заједно са супругом Аранђелом – Ранђелом, подигла је и однеговала четири кћери: Даницу Дану (1913), Загорку (1919), Радмилу (1922) и Надежду

Трећа је Новица, удата у Косанчићу, за Крсту Цветановића. Деца су јој Дана Грујић, која има две ћерке а живи у Српском Милетићу, Софија коју је убио супруг Шћепан Мићковић и бацио у реку и Љубица, која живи у Косанчићу.

¹⁵⁴ Удата за Драгутина Илића, инжењера, становала на Вождовцу у улици Боже Јанковића. Ћерке Вера (деца Соња и Нада) и Рада (живи у Крушевцу, супруг Мирослав Митић, деца Љубица и Драгутин).

Милан се сећа да је, заједно са мајком, а понекад и сам, често посећивао баба Наталију. То је била прилика да она извади кутије са старим породичним фотографијама и да надугачко и нашироко прича о појединим члановима породице Анђелковић, о животу у породичној задрузи (Косанчић), о ујацима Милету и Џоји и др.

¹⁵⁵ Никола и Перса изродили су Наталију, удату за Трајка Ђурђевића (Крпејце), чије је дете био Стојадин, потом Владимира, Милутина, Тозу и још двоје деце.

¹⁵⁶ У поменутом породичном стаблу је записано да је са супругом Роском живео у Банатском Двору код Зрењанина. Имали су сина Велимира, ожењеног Стојанком (чија су деца: Ружа, Ненад, Радица и Смиљка), Радомира, чија је супруга Ержика а деца Катица и Милан, потом Душана, који је у браку са Катом добио ћерку Миру, затим Десу, удату за Александра Несторовића из Опова, чији је син Жика, Светислава, што се из Банатског Двора преселио у Клек код Зрењанина и са супругом Зором има сина Славка и Костадина чија је жена Вукосава.

(Лесковац, 20. јануар 1924).¹⁵⁷ Из Косанчића прелази у Ниш и Лесковац, где скромно и повучено живи сама у својој кући - Масариков трг 13, са крилатицом: *Своја кућица, своја слободица*. Издржава се од издавања њеног дела, не желећи да буде на терет зетовима. Ћерке, као и унуци, су је радо посећивали, а она је уживала да их што боље дочека и угости.

У почетку, Анђелковићи су у Косанчићу имали само једну велику собу и шталу, нешто од стоке и врло мало зиратне земље, од које се није могла прехранити толика фамилија. Деца Стојанових и Каниних синова и снаја (постоји групна фотографија), рађала су се углавном у штали, на слами.¹⁵⁸ А Миланов деда Аранђел, као најстарији син, у једном периоду дечаштва, изгонио је овце и стоку на испашу, и био чобанин. Прича се да док је ишао за стоком, носио је само подужу кошуљу; није имао чак ни панталоне за које би га пас ухватио. Аранђелови унуци, када су чули за тај детаљ, нису просто могли да појме такву и толику сиромаштину.

– То није ништа чудно, објаснила је Нада, најмлађа Аранђелова ћерка.

– Они су, као велика породица, сишли са планине скоро без ичега.

Некако у то време када су се Анђелковићи доселили у Косанчић, прорадила је пруга Моравском долином, према Скопљу¹⁵⁹.

– По договору са сељанима, Стојан је отишао 12 километара до Брестовца, понајвише пешице, да види то „чудо“ од воза, прича нам Нада. – Када се вратио из „похода“, сељаци су се окупили око њега, а он им је причао: „Велико гвоздено чудо јури по шинама... јури и брекће, и то без икакве вуче и запреге“.

– За сељаке, који су слушали казивање, било је то велико изненађење и нешто просто невероватно...¹⁶⁰

Сви Стојанови синови учествовали су у Балканским и Првом светском рату и прешли су Албанску голготу. Најмлађи, Владимир, погинуо је у великим борбама код Битоља и сахрањен је у Добравени на Српском војничком гробљу. Стојадин Анђелковић, војник краљеве гарде, борио се у чувеном Гвозденом пуку, изашао је из рата као капетан, са две Карађорђеве звезде, што се види и на фотографији објављеној у књизи Добросава

¹⁵⁷ У Изводу из књиге за уписивање рођених и крштених Српске православне цркве лесковачке храма Рожд. Пресвете Богородице, у Лесковцу, за 1924. годину (књ. XXX, стр. 4, текући број 17), у Рубрици *Које је дете по рођењу матери* дословце пише: *тринаесто!* За оца Аранђела забележено је да је у то време био земљорадник, а за мајку Роску и оца да су православни Срби. Кума на крштењу била је Љубица, жена Васе Миладиновића, предузимача из Лесковца. Из овога се види да је Аранђел ступао у кумовске везе са предузимачима, што је можда тада и сам био. – Извод из књиге је издат 19. маја 1948.

¹⁵⁸ Занимљиво је да и Александар Тијанић, у једном полемичком тексту, пише како је „готово све што у Србији ваља рођено на планини, на два метра од стаје, на сену, у шљивику, или у кући без купатила“. – А. Тијанић, *Добро, кривите ми га*, “Нин“, 22. I 2004.

¹⁵⁹ Пруга Ниш-Лесковац завршена је 1886.

¹⁶⁰ Воз је само по потреби стајао у Брестовцу, који није био стално станично место, кад Анђелковићи силазе.

Туровића.¹⁶¹ Краће време, после Првог светског рата, провео је на школовању у Француској, које је убрзо прекинуо, и вратио се у Србију, да помогне породици и браћи. Стојадин, најобразованији у фамилији, био је главни организатор послова у грађевинској фирми „Браћа Анђелковић“. А на неким значајнијим објектима које су подизали широм Србије стајало је „Стојадин Анђелковић и браћа“.

Након Првог светског рата, користећи полет изградње, сложна браћа Анђелковић, укључила су се у неимарско печалбарске радове. Почели су такорећи ни од чега, са малим дунђерским пословима по Србији, остављајући своје многобројне породице и чељад у Косанчићу. Неуморним и пожртвованим радом стекли су скроман иметак, стали на своје ноге, и као вешти и цењени неимари почели су да улазе у предузимачке захвате. Фирма „Браћа Анђелковић“ била је на добром гласу, па је, са политичким и другим везама средњег брата Стојадина, почела да добија и велике послове од државе као што су: изградња Старог моста на Сави, у Београду, подизање велелепних зграда у улици Кнеза Милоша, близу старог генералштаба, те хотела на Авали и других сличних објеката, који су за то време били прави подухвати.

Како се посао све више развијао и фирма јачала, браћа Анђелковићи су се почели богатити. Тако су у Косанчићу купили 20 хектара земље; почетком двадесетих година 20. века су подигли, за сеоске прилике, велелепну кућу, увели први телефон, а после 1925. набавили прве аутомобиле; куповали и зидали куће за себе и чланове велике и све угледније породице. Стојадин је био чешће присутан на двору, у контакту са краљем, а био је и члан масонске ложе.

- Чика Стојадин, најуспешнији међу Анђелковићима, бавио се и политиком, као члан Демократске странке Љубе Давидовића, казује нам Нада. – Тада се причало да је пуно новца трошио на политику, око избора. Био је посланик. Пошто је био секретар општине у Врању, 1924. године, у листу *Врањске новине*, објавио је читуљу мајци Вукани. Његовим настојањем, Косанчић је проглашен за варошицу.

- Треба пронаћи *Врањске новине*, у којима сигурно нешто пише и о томе, напомиње Нада, која је са Сергијем утврдила да се поменуте новине налазе у библиотеци у Крагујевцу.

Миланов деда по мајци Аранђел, у оквиру фирме, водио је послове око изградње великог монопола у Нишу. При том, од материјала који му је остао, подигао је повећу кућу у Горичкој улици, на своје име. Године 1929, пошто је фирма „Браћа Анђелковић и Вујић“ купила рудник Јелашницу, назван „Поткоп принца Андреје“, Аранђел је са породицом прешао у Ниш. Аутомобилом је одлазио до рудника, где је лично руководио пословима, који су испрва добро ишли и доносили знатну зараду. Једно од њихових стоваришта угља у Нишу, налазило се у улици Стојана Прокића.

Мајка астрофизичара Милана Димитријевића, Нада, тада је у Нишу завршила четири разреда основне школе и шест разреда гимназије; а Загорка

¹⁶¹ Д. Туровић, *Јунаци Гвозденог пука*, Лесковац, 1990.

(1919 – 1994) њена старија сестра (ауторова мајка), похађала је трговачку академију. Међутим, фирма „Браћа Анђелковић и Вујић“, тридесетих година, почела је, због рудника, да запада у дугове, да би 1934, после смрти Аранђела, крахирала и била откупљена француским капиталом. Исте године, умро је Миланов деда Аранђел, од запаљења плућа, на II интерној клиници, одакле је пренет и сахрањен на гробљу у Косанчићу. Највећи део стечене имовине отишао је на исплату дугова, а породица удове Роске Анђелковић почела¹⁶² је да грца у све већим материјалним тешкоћама и невољама.

После удаје најстарије Роскине и Аранђелове ћерке Дане,¹⁶³ уз њено провладацање, 1937. године, Загу изводе из трећег разреда поменуте школе и венчавају са Чедомиром Цветковићем Лешњаком (Лесковац, 28. јул 1902 – Лесковац, 3. XI 1971). На навалывање Даниног мужа, Анђелковићи нису хтели да пропусте ту „добрну прилику“, иако је младожења имао 35 година, поготову што Лешњакови нису, уз девојку, тражили мираз.¹⁶⁴ Ово помињемо

¹⁶² *Надежда (Нада) А. Димитријевић (рођена Анђелковић)*, - „Лексикон писаца Лесковачког краја“, Лесковац, 2003, стр. 28. Биографску белешку и библиографију лично је сачинила Надежда Димитријевић. Међутим, упадљиво је да је уредник Лексикона начинио грешку приликом нестручног редиговања библиографских јединица, које је Надежда уобличила по важећим правилима. То смо уочили приликом упоређивања дактилографисаног текста, начињеног од саме Надежде, са непрофесионалним редакторским интервенцијама. Имајући то у виду, у прилозима објављујемо целину ауторизоване библиографије, како би се стекао увид у новинарску активност, солидно познавање библиографских принципа, али и као основу за евентуални напис о њеном журналистичком раду

¹⁶³ Дана (Косанчић, 1913 – Лесковац, 27. јануар 1987) ступила је у брак са Ђоком а после његове смрти са Ђорђем Анђелковићем (преминуо 29. новембра 1974), који је већ имао сина Мирољуба (Сурдулица, 10. јун 1935 – Сурдулица, 23. јануар 2009, у браку са Анђелком Велинковић) и ћерку Виду (удата Стоиљковић) из претходног брака. Добили су сина Перицу (Лесковац, 21. јул 1949 - 19. јун 2014), који је ожењен са Радмилом (Лесковац, 19. јул 1949 – завршила Вишу техничку текстилну школу). Отац јој је Душан Величковић (23. септембар 1927 – 19. септембар 2008) а мајка Надежда (Лесковац, 21. август 1929 – Зајечар, 28. јун 2000). Има брата Зорана (Зајечар, 15. децембар 1954 – Зајечар, 24. јануар 2010) и сестру Снежану Генчић (Лесковац, 15. април 1951). Перица и Радмила – Радица имају две ћерке:

Браниславу (Лесковац, 7. октобар 1972 - књиговођа) удату за Александра Вељовића (Лесковац 12. август 1974 – средња грађевинска) а деца су им Андријана (Лесковац, 28. септембар 2004) и близанци Емилија ин Андрија (Лесковац, 12. октобар 2006).

Млађа ћерка је Јелица (Лесковац, 6. јун 1974. – диспечер у такси служби). Са Драганом Перовановићем има сина Јована (Лесковац, 2. новембар 1998) а са Драганом Јовановићем (30. децембар 1966 - таксиста) ћерку Иву (31. децембар 2005).

¹⁶⁴ Из тог мало преурањеног брака рођен је 21. јуна 1939. године син Никола, за кога баба Роса није веровала да је мушко, јер је рађала само женску децу, па је тражила да дете расповију како би се уверила. А две године касније, 4. септембра 1941. године рођен је и син Душан.

Синови аутора Николе и његове супруге Драгојле су Владимир Цветковић, рођен 24. августа 1964, у Београду, и Љубиша, 14. фебруара 1974. Са 25 дана, Владимир је донет у Лесковац, где је провео већи део живота. Основну школу „Васа

да би се видело како је финансијски слом породице Анђелковић повлачио за собом и удају непунолетне девојке, за „престарелог“ нежењу. Ратне 1941. године, удовица Роска Анђелковић, са будућом Милановом мајком Надом, из Ниша прелази у Лесковац, и то у већу двоспратну кућу, подигнуту у доба процвата породице, у дубини дворишта на Масариковом тргу бр. 13. Срушена је приликом савезничког бомбардовања Лесковца, 6. септембра

Пелагић“ завршио је у Лесковцу, где су све млађе генерације породице *Лешњак* стицале основно образовање. Ту је завршио и Средњу економску школу; а потом уписао Правни факултет у Београду, где је дипломирао, а касније положио и правосудни испит. Породица Николе Цветковића преселила се благовремено у Београд, поред осталог и ради тога да синови не би становали код „газдарица“. Владимир је војни рок служио у Горњем Милановцу, од средине 1982, а после је ступио у брак са Вукицом Момчиловић (Лесковац, 29. IV 1964, - адвокат), са којом се венчао после друге године Правног факултета, и изродио две кћери: Мају (5. I 1991), и Сању (1. X 1992). Отац Вукице је Предраг Момчиловић (Лесковац, 25. VII 1940 – Лесковац, 30.V 1992, - адвокат), а мајка Вера Јовановић (Смедерево, 1. VII 1940, - студирала права, радила у адвокатској канцеларији Момчиловић). Вукицина сестра, Виолета Момчиловић (Лесковац, 11. XII 1966, - адвокат) удата је за Зорана Антанасијевића (Лесковац, 2. XII 1966, - професор одбране и заштите) ћерка им је Ања (Лесковац, 11. VIII 2000).

Са Светланом Гломазић (24. I 1963) има сина Немању Цветковића (18. XII 2001). Светланин отац Здравко (Жабљак, 12. VII 1938 – 14. VIII 2002) је медицински техничар, а мајка Божидарка (14. I 1937), бабица. Из брака Светланиног брата Звездана (1966) и Љиљане (1964) рођен је син Филип (1991) и ћерка Тијана (1993), док је сестра Сузана (1961), банкарски службеник, удата за Жељка (1960), са којим има сина Николу (1983) и ћерку Ану (1987).

Владимир живи са Невеном Петровић и имају ћерку Ану (17. I 2008). Ради употпуњавања података о фамилији Невене Петровић, Анине мајке, позвао сам је 5. маја 2011. телефоном, спреман да забележим појединости о члановима њене породице; међутим, она није била спремна да саопшти те важне детаље, који би нашли места у овој књизи о нашим породицама.

Владимир Цветковић је аутор више текстова и учесник на неколико научних скупова. Тако, на пример, суделовао је на научном скупу *Јединице НОВЈ југоисточне Србије у завршним операцијама за ослобођење Југославије*, у организацији Народног музеја из Лесковца (Власотинце, 14. и 15. новембар 1985). Поднео је реферат на тему *Прилози и написи у листовима војних јединица са југа Србије (Двадесет прва и Двадесет пета дивизија) о борбеном доприносу пионира (Лесковачки зборник, 1986, XXVI, стр. 261-265)*. Исте године, Владимир је учествовао и на *Симпозијуму Београдски универзитет у предратном периоду, Народноослободилачком рату и револуцији и социјалистичкој изградњи земље* (Београд, 16, 17. и 18. децембар 1985. године). Том приликом имао је излагање на тему *Поједини аспекти борбено-политичке и публицистичке делатности Ратка Павловића и других студената Београдског универзитета*. Аутор је неколико занимљивих прилога: *Нека изворишта песничко-поетичких преокупација*, поговор књизи Н. Цветковића *Светлост земље*, Београд, 1992, стр. 93-100; *Стваралачка пројимања*, поговор књизи Н. Цветковића *Књижевно-поетичке студије*, Београд, 1993, стр. 126-128; *Елементи поезике у делима првих српских социјалиста*, поговор књизи Н. Цветковића *Књижевно-поетичко у делима првих српских социјалиста*, Београд, 1994, стр. 149-151.

1944. године, па је Роска Анђелковић, све до смрти, живела у кући до улице, у којој је Милан С. Димитријевић веома радо, као дете, боравио у време летњих распуста.¹⁶⁵ На повратку из Охрида, где су се често одмарали,

¹⁶⁵ Син Љубиша је рођен у Лесковцу, где је започео основну школу. Са непуних девет година, прелази са родитељима из Лесковца у Београд и убрзо се уписује на курс за компјутере, којима ће се касније посветити. Као ученик осмогодишње школе „Вукица Митровић“ у Београду, освојио је више награда на ђачким такмичењима (дипломе за освојено прво место на Градском такмичењу у знању немачког језика и друго место на Републичком такмичењу; као и прво место на Општинском такмичењу из физике). Био је учесник београдске Летње математичке школе, чији се рад одвијао у разним одмаралиштима и летовалиштима. Веома га је занимала биологија па је више пута боравио у Истраживачкој станици Петница. У Математичкој гимназији учествовао је на такмичењу из немачког језика и освојио прво место на Градском и треће на Републичком такмичењу, када је као награду добио једномесечни боравак у Немачкој. Завршио је Математичку гимназију, а потом и Електротехнички факултет, као и специјалистички курс за Мајкрософт сертифициваног систем инжењера. Радио је на пројектима које је финансирала Европска унија, а један од њих је компјутеризација судства, када је, у једном моменту, предложен за помоћника министра правде. Имао је понуду да ради у мисији Уједињених нација, у једној од земаља далеке Африке, што није прихватио, из здравствених разлога. Уз то, службовао је у Геодетском заводу, а тренутно је ангажован на Пројекту подршке изградњи инфраструктуре у локалним самоуправама, финансираном од Европске уније, где ради на изради студија изводљивости.

Признат му је мастер на матичном факултету, па је био заинтересован за докторат са темом која се односи на електронске комуникације и медије, или неку одговарајућу на Факултету за компјутере.

Објавио је прилог *Разнолика студијско-монографска и песничка активност*, као поговор за књигу Николе Цветковића *Тумачење књижевности за децу – Методичко-наставни аспекти I, II*, Филозофски факултет, Косовска Митровица, 2003, стр. 197-208, и поднео уводни реферат на научно-стручном скупу о аутору ове књиге.

Миланов брат од тетке Раде, Градимир Костић (30. V 1948 - 29. XI 2005) надзидао је стару баба Росину кућу, а његов син Марјан подигао у дворишту нову. Ово породично здање говори о неимарским склоностима потомака породице Анђелковић, који су широм Краљевине Југославије подигли велике и значајне архитектонске целине и здања.

Градмир Граде Костић је, у детињству, много дана и година провео са Миланом, упућивао га у начин живота деце, што су расла по двориштима и сокацима Лесковца, која су се утркивала у смишљању нових „авантура“, сваковрсних узбудљивих доживљаја, и у много чему другом што је од старијих и родитеља било „забрањено“. Завршио је Средњу економску школу у Лесковцу и радио у Служби платног промета, раније СДК. Уз рад је студирао и на Правном факултету у Нишу. Његова супруга Биљана Ивић (Лесковац, 25. мај 1954), ћерка Вере Крстић (Лесковац, 5. децембар 1931 – Лесковац, 7. август 2003) и Миодрага Ивића (Црна Трава, 9. мај 1927 – Лесковац, 16. септембар 1998) завршила је Средњу саобраћајну школу у Лесковцу. Имају сина Марјана који је рођен 26. децембра 1973. године и ћерку Марију, рођену 23. марта 1983. године у Лесковцу.

Миланови родитељи су свраћали у Лесковац, остављали га у гостима и на чување баба Роси, и теткама Заги и Ради,¹⁶⁶ удатој за Божидара Костића Грозничку.

Баба Роса је изгледом била веома витка, лепа, са префињеним тенем и отменим држањем. У говору се разазнавало нешто од шопског дијалекта и нагласка. Поседовала је здраворазумску народну мудрост; знала је приличан број народних изрека и пословица, које је спретно укључивала у разговор. У том погледу, у себи је спајала и прожимала дух шоплука и оно пусторечко и јужносрбијанско.

Пуна љубави према унучадима, радовала се сваком њиховом доласку, за који се посебно припремала. Са задовољством је спремала кућу, сређивала башту и, у скромним и оскудним могућностима, настојала да од хране спреми што они највише воле. Кромпир је пекла и солила на свој начин; а ћерке су долазиле да се насладе и њеним марљиво приправљеним јелима. Милану је посебно остало у сећању да је спремала изузетне погаче, па је то за све била мала свечаност, коју је понекад пратило и готвљење сармалука.

Ћерке су је узимале скоро у свему за узор, јер их је поучавала честитости и људскости, пошто се и сама држала тих животних начела. Сећам се како је тетка Белка (Нада) често истицала њену храброст и одважност да живи сама, скоро без ичије помоћи, и то често помињала својој сестри Заги, што се бојала самоће и живота изван круга уже породице. –

Син Марјан је завршио Вишу економску школу и ради успешно у свом приватном предузећу. Ожењен је Аном Богојевић, ћерком Стане Антић (23. април 1944) и Милана (30. децембар 1937 – 12. децембар 2001) са којом има ћерке Иву (25. X 2006) и Сару (25. VIII 2008) и сина Јанка (24. октобра 2011).

Ћерка Марија удала се за Радета Додеровића (29. септембар 1980) и имају ћерку Сташу, рођену 19. септембра 2003, и сина Филипа, рођеног 3. јануара 2010. године.

¹⁶⁶ Рада Костић, (27. I 1922 - 12. III 1985), ћерка Роске и Аранђела Анђелковића, детињство је провела у Нишу, где је завршила основну школу. После тога, бригу о њеном даљем образовању преузео је стриц Стојадин, што је живео у Београду и школовао сву децу, која су била заинтересована. У Београду је завршила Женску стручну школу, живећи код стрица Стојадина, који није имао деце. Удала се за Божидара Костића, трговца из Лесковца. Веридбу је организовао стриц Стојадин у Косанчићу. Просиоци су из Лесковца допутовали аутобусом.

Рада Костић, Миланова тетка, живела је у родитељској кући у Лесковцу, са својом породицом, супругом Божидаром, ћерком Љиљаном и сином Градимиром. У истој кући, али самостално, живела је и њена мајка Роса, Миланова баба

Анђелковићи су имали и кућу у Скопљу, где је живео Синадин. Тамо су се родиле ћерке Добрила и Живка. Његова унука, Драгана Јовановић, Добрилина ћерка, живи у Лесковцу. Када је господин Хаџи Иманов просио Синадинову ћерку Живку, поставио је питање мираза, због чега му је Синадин показао врата говорећи: - Ја ћерку не продајем, већ удајем! После овог догађаја, Живка се преселила у Београд и удала за Борисава Вујића, са којим је добила ћерку Љиљану. Радиле је у деканату Медицинског факултета. Љиљана је предавала руски језик на Војној академији. Удала се за Новака Шакића и са њим родила ћерку Биљану, удату Ђинђић, фармацеута.

Треба се угледати на нашу маму, која није тражила никакву потпору, иако полуписмена, умела је све сама да реши и то на најбољи начин...

Комшије су је цениле и уважавале; са свима је била у добрим односима, спремна увек да помогне, не очекујући и да јој се узврати. Радо је примала госте, међутим није обилазила комшилук, окренута себи, својим пословима и обавезама. То су њени познаници и пријатељи посебно наглашавали, јер се унеколико издвајала из маловарошког миљеа, посвећена деци, породици и унучадима, за које је увек имала не само добру и нежну реч, него и по неки ситни поклон, укусан орах, свеже убрану воћку или неки баштенски зелениш.

О повећој башти поред куће, која се протезала и у дубину дворишта, пуно је водила рачуна. Један од разлога је био што је волела да на трпези својој деци и унучади понуди што је својом руком однеговала; а други, озбиљнији, односио се на њено материјално стање, јер није имала довољно могућности да другде пазари, а ипак је хтела све да има. У том послу показивала је извесне повртарске склоности и умеће, понето из младости, одрастајући у породици са изграђеним радним навикама и преданошћу. Ујутру би поранила да залије поврће и цвеће, у чему су јој унуци повремено помагали. Познавала је и начин калемљења воћа.

- Сећам се да ме је у предвечерње сате слала да са једном лименом кантом за прскање заливам мирисави шебој, што је растао по ивици скоро читаве баште... Са том кантом ишао сам на чесму да захватим воду, понекад када се напуни, једва сам је вукао, а она се скоро увек бринула да се не „претоварим“, каже Милан са уздржаним смешком и осећањем да се поново враћа у радосне године детињства и боравка у баба Роскиној кући.

Пошто је унучад прихватала на чување са великом одговорношћу, веома се бринула да се у игри са децом, из непажње, не повреди и увек их опомињала да се пазе нарочито од коњских запрега и возила присутних око Житне пијаци.

-Упозоравала ме је да се пазим и варкам оних осيونих и бахатих, јер у својој људској и духовној смирености није подносила силнике, додаје Милан, имајући пред очима њену благу насмешеност.

Баба Роса је повремено боравила у Београду, у стану Димитријевића, и то углавном на позив најмлађе ћерке Надежде, ради помоћи у домаћинству и око деце. Ту је проводила и по више месеци, изводила унучад у парк код студентског дома „Иво Лола Рибар“ и брижно бдела над децом. Сергије и Нада су у то време били веома заузети студијским и другим обавезама, па је њена подршка породици била драгоценост.

Ово су само неке назнаке о природи и карактеру свима драге баба Росе, која скоро да није умела да подигне глас, да се наљути и викне. Уживала је велико поштовање у целој породици; крајње пожртвовано се односила и према својим деверима и зетовима. У њеној кући је преминуо деда Синадин, кога су из Косанчића довели на лечење. Сама је водила рачуна о свом здрављу и пуно бринула када се нека од њених кћери, или чланова њихових породица, разболи.

У бићу великих и знаменитих породица Димитријевић и Анђелковић била су доминантна људска начела, усмереност ка социјалној правди и слободи (Стојадин, носилац две Карађорђевог звезде, његов брат Велимир, погинуо у рату, а деда Милан Димитријевић, чији је брат Љубомир умро за време рата у војној болници, стрељан је на Бањици/Јајинцима), поштовање рада, реда и законитости, што у знатној мери карактерише и њихове потомке, који су им се приближили у многим позитивним цртама и особинама, а у неким видовима их и превазишли, следећи дух новог времена у коме живе и стварају. Сергијеву, у много чему ренесансну, стваралачку појаву и личност која је оставила траг и у међународном радничком покрету (један од организатора пребацивања добровољаца интернационалних бригада из Француске у Шпанију, члан Француске комунистичке партије, члан партијске организације логораша у Бухенвалду...) појединци убрајају у великане српске научне и нумизматичке мисли, са опусом од више хиљада страница; а његов син Милан је знаменити астрофизичар, занимљив песник и велики друмовник, који је, поред деда Стојадина Анђелковића и Душана Лешњака (народни посланик), понајвише из целе породице постигао у друштвеном смислу, делајући и као Савезни министар за науку, технологију и развој.

РОДИТЕЉИ

Сергијев долазак у Лесковац и сарадња у листу *Наша реч*

Половином тридесетих година прошлог века, у време боравка у Француској, Белгији, Холандији и другим европским земљама, Сергије Димитријевић активно сарађује у већем броју листова и публикација. Осим редакторског суделовања у *Balkan democratie*, и писања за *Balkan correspondence*, објављује прилоге у *Гласнику исељеника*, белгијској *Слози* и другде.¹⁶⁷ Списао је радом бави се чак и у тешким логорашким условима.

О доласку у редакцију лесковачког локалног листа и првом сусрету са Надом, Сергије аутобиографски пише у прилогу поводом јубилеја четрдесет година листа *Наша реч*.¹⁶⁸ Ту најпре скреће пажњу на најважније појединости из своје богате и динамичне биографије, као и на сарадњу у *Недељним новинама*. Године 1934. Сергије Димитријевић је био секретар лесковачке скојевске организације, када је са групом омладинаца писао за *Недељне новине*, које су имале изразито прогресивну политичку оријентацију.

Након пет и по година проведених у концентрационим логорима Француске и Немачке, Димитријевић је планирао и маштао да се врати у

¹⁶⁷ Н. Цветковић, *Публицистичка активност С. Димитријевића у време боравка у иностранству*, у књизи *Записи о Сергију Димитријевићу*, Лесковац, 1997, стр. 113-116.

¹⁶⁸ С. Димитријевић, *Долазак у редакцију*, "Наша реч", 24. VIII 1984. Види: С. Војиновић, *Библиографија радова Сергија Димитријевића*, Задужбина Андрејевић, 2009, стр. 50.